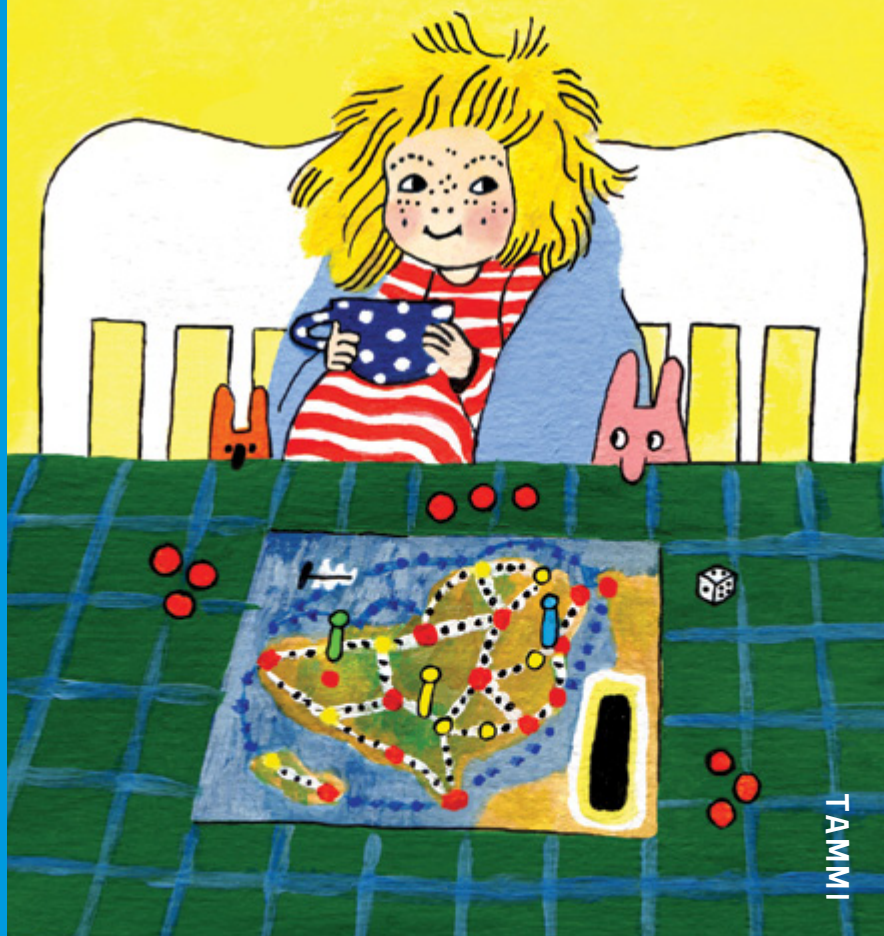

KaISA

TAPANI BAGGE

Kotona

TAPANI BAGGE

Kotona

Kuvittanut Hannamari Ruohonen

Kustannusosakeyhtiö Tammi · Helsinki

Kannen kuva: Hannamari Ruohonen

Kannen ja typografian suunnittelu: Laura Lyytinen

Teksti © Tapani Bagge, 2012

Kuvat © Hannamari Ruohonen, 2012

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-7105-6

Yhtenä aamuna Marikki tuli työhuoneeseeni ja sanoi:

- Isä hei, miksei se Kaisa ole ikinä kotona?
- Miten niin?
- No kun se on aina jossain muualla. Pihalla, ulkona, kylässä, yöllä, kaupungilla, maalla tai maailmalla. Ei ikinä kotona.

Se oli hyvä kysymys. Kiitin Marikkia ja päätin kirjoittaa kirjan, jossa Kaisa on melkein koko ajan kotona. Koti vain vaihtuu välillä.

Tämäkin kirja on omistettu tyttärelleni Marikille. Ilman häntä ei näitä Kaisa-kirjoja olisi syntynyt.

TAPANI BAGGE

MUUTTOPÄIVÄ

Sinä aamuna aurinko ei paistanut.
Se oli vetänyt paksun tumman
pilven naamansa eteen. Minunkaan
ei tehnyt mieli nousta sängystä.
Vedin täkin korvilleni ja olin
nuk-ku-vi-na-ni.

Isä raotti makuuhuoneen ovea.
Valoviiru kasvoi lattialta silmiini,
mutta pidin ne tiukasti kiinni.

– Tulehan aa-mu-pa-lal-le, Kaisa,
niin päästään muuttamaan, isä
sanoi. – Sirkka ja Pena ovat
kohta täällä.

– Joojoo, sanoin ja käänsin kylkeä.
– Ihan heti.

Isä jätti oven auki ja meni
keittiöön. Minä nousin
ve-nyt-te-le-mään.

Isä on meijerillä au-to-kus-ki-na.
Hän ajaa maitoa ja jukurttia
kauppoihin. Sirkka on meijerin
johtaja. Hän on isän pomo. Ja isän
tyt-tö-ys-tä-vä, vaikka onkin
aikuinen.

Me muuttaisimme Sirkan luokse asumaan.

Koti näytti oudolta. Tavarat oli pakattu laatikoihin, matot rullattu lattialta. Jääkaappi oli melkein tyhjä, mutta isä oli tehnyt minulle voileivät valmiiksi. Niissä oli voita ja meetvurstia päällä.

Yleensä isän tekemät voileivät maistuvat hyvältä, mutta nyt en saanut yhtäkään kunnolla syötyä.

– Et kai sinä ole tulossa kipeäksi? isä kysyi. Hän pani kätensä otsalleni. – Otsa tuntuu kyllä ihan viileältä.

– Minulla on jo koti-ikävä,
tunnustin. – Miksi meidän pitää
lähteä kotoa pois?

– Ei me lähdetä kotoa pois.
Me mennään uuteen kotiin.

– Se on Sirkan koti. Ei meidän.

– Kyllä siitä tulee meidänkin koti,
isä sanoi ja pörrötti tukkaani.

Mutta minä en ollut ollenkaan
varma siitä asiasta.

Sitten pihaan pörähti kup-la-
volk-ka-ri ja jyrähti pa-ket-ti-au-to.

– Sirkka ja Pena, isä sanoi. – Se on menoa nyt!

HEI SITTEN, VANHA KOTI!

Meidän talossa oli kaksi kerrosta.
Pasi ja Pekka asuivat toisessa
alakerran asunnossa äitinsä, isänsä
ja pik-ku-sis-kon-sa kanssa. Minä ja
isä asuimme toisessa yläkerran
asunnossa, ja talonmies Laine
asui vint-ti-ko-me-ros-sa.

Pena on isän työkaveri. Isä ja
Pena ja talonmies Laine kantoivat
huo-ne-ka-lu-ja ja laatikoita paketti-
autoon. Tai isä ja Pena kantoivat.
Laine pyöritti lau-tas-pi-no-a haravan
ja rappuharjan var-ren-päis-sä eikä

pudottanut melkein yhtään. Hän oli ennen sirkuksessa.

Minä ja Sirkka veimme pienempiä tavaroita Sirkan Volkkariin. Siihen ei mahtunut kovin paljon. Ta-va-ra-ti-la oli keulassa, siellä missä muissa autoissa on moottori, ja takapenkin takana oli pieni syvennys.

Kun kannoin omaa kir-ja-rep-pu-a-ni Volkkariin, Pasi ja Pekka olivat mat-to-te-li-neen luona ja alkoivat kysellä.

– Onko sinulla nyt uusi äiti?

– Ei ole, sanoin.

– Äi-ti-puo-li-ko sitten?

Hermostuin.

– Minulla on vain yksi äiti,
ja se on ihan kokonainen ja
asuu Ul-ko-saa-rel-la!

Juuri silloin Sirkka tuli ulos as-ti-a-
laa-tik-ko sylissään. Rapun
ovi oli viritetty auki. Sirkka oli
varmasti kuullut, mitä sanoin.

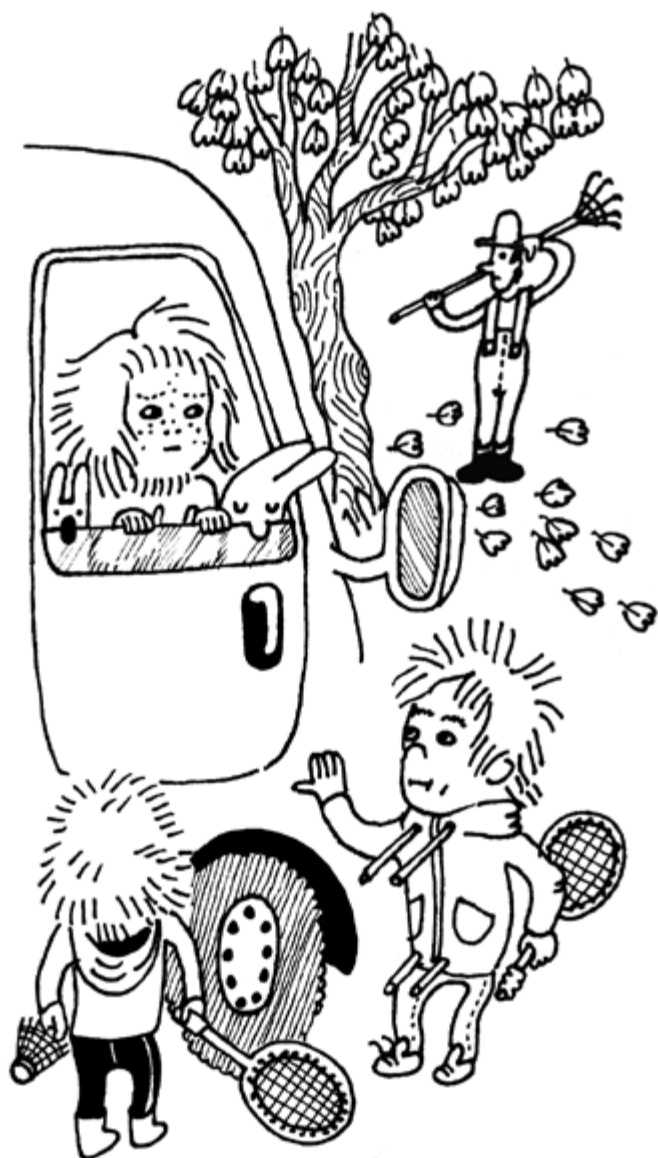
Sirkka vain hymyili minulle
ja kantoi laatikon Volkkarin
ta-ka-pen-kil-le. Huokaisin
hel-po-tuk-ses-ta. Sirkka ei ollut
minun äitini, mutta Sirkka oli ihan

kiva. En halunnut, että Sirkalle tulisi paha mieli.

Kun kaikki oli pakattu autoihin ja vanha koti siivottu, aurinko tuli esiin. Se halusi sittenkin nähdä, miten muutto sujui.

Minä menin Penan ja isän ja pupujeni kanssa pakettiauton ohjaamoon. Vilkutin pojille hyvästiksi.

– Hei sitten, vanha koti! Hei sitten, Pasi ja Pekka! Muistakaa tulla käymään uudessa kodissa!

- Tullaan tullaan, Pekka vastasi.
- Käy sinäkin joskus... täällä.

Pekan ääni särkyi. Minulla oli kurkussa jotain, se ei mennyt alas vaikka kuinka nieleskelin. Pasi vilkutti hurjasti eikä sanonut mitään.

Vähän kauempana pihalla talonmies Laine näytti vaah-te-ran-leh-dil-le mallia, miten kierähtää puusta maahan. Lehdet olivat jo komean punaisia ja keltaisia.

- Hei sitten, Laine! huusin vielä.

Laine otti haravansa puun juurelta, vei sen olalle ja teki puulle kunniaa käsi lippalakin lipassa.

Isä laski kätensä ol-ka-pääl-le-ni, ja
Pena lähti jyräämään mäkeä alas
kohti katua. Sirkka tuli perässä
omalla autollaan.

– Yhdeksän vuotta siinä asuttiin,
isä huokaisi.

– Minä olen vasta kahdeksan,
muistutin.

– Alkuun olit äitisi mahassa.

Kun ajattelin pik-ku-ruis-ta Kaisaa
äidin mahassa, silloin kun isä ja
äiti asuivat vielä yhdessä, minua
alkoi itkettää. En mahtanut sille
mitään. Kyyneleet valuivat poskille

ja tippuivat leu-an-kär-jes-tä
Pupulin ja Pupuliinon päälle.

Isä huomasi sen. Hän pyyhki
naamani kuivaksi isolla ruu-tu-
ne-nä-lii-nal-laan, niisti
nenäni ja sanoi:

– Sirkka on tehnyt meille kink-ku-
a-na-nas-pit-saa. Päästään syömään
heti kun tavarat on
saatu sisään. Mitäs siihen sanot?

– Sirkka tekee hyvää pitsaa, sanoin.
– Ja minulla ja pupuilla on nälkä.

– Sitä minä epäilinkin, isä sanoi.
Sitten isä hymyili ja puristi minut
kainaloonsa.

Siinä oli hyvä olla. Niin hyvä,
että minua alkoi taas itkettää.
Mutta niistin vain nenäni
ja hymyilin isälle.

VIIDAKON ELÄIMET

Meijeri oli iso kivitalo kaupungin toisella laidalla. Sen toisessa päässä oli pen-sas-ai-dan suojassa pieni keltainen o-ma-ko-ti-ta-lo. Sirkka asui siinä, ja siitä piti tulla meidän uusi koti.

Minä sain y-lä-ker-ras-ta oman huoneen. Sen ikkunasta näkyi o-me-na-pui-ta ja mar-ja-pen-sai-ta ja o-ra-pih-la-ja-ai-taa. Pihassa oli sellainen keinu, missä istutaan vastakkain.

- Savi tykkää käden lämmöstä. Se muovautuu helpommin, kun se lämpiää, Sirkka sanoi.
- Vähän niin kuin ihmisetkin, minä sanoin.
- Ihan totta, Sirkka nauroi.

Kaissa muuttaa isän kanssa asumaan Sirkkan luokse. Uusi koti ja arki uudenlaisessa perheessä tuntuvat Kaisasta aluksi oudoilta, vaikka Sirkka onkin ihan mukava. Jo ensimmäisenä päivänä alkavat asiat mennä pieleen, kun isä ei olekaan tehnyt voileipiä valmiiksi, niin kuin aina ennen! Mutta onneksi hyviäkin puolia alkaa vähitellen löytyä: Sirkka osaa valaa savea ja tehdä hyvää pitsaa. Ja kun on kipeänä, saa pelata Afrikan tähteä sairaspäivän säännöillä.

Kaisasta kertova kirja *Maalla* oli Finlandia Junior -palkintoehdokas vuonna 2010, ja *Kylässä* palkittiin Arvid Lydecken -palkinnolla vuonna 2005. Tapani Bagge tavoittaa lastenkirjoissaan taidokkaasti lapsen tavan katsoa maailmaa arkisten tapahtumien ja suurten tunteiden kautta.

L 84.2 · ISBN 978-951-31-7105-6

Kannen kuva: Hannamari Ruohonen
Ulkoasun suunnittelu: Laura Lyytinen
www.tammi.fi